

SKOLNÍČEK

časopis žáků Základní školy T.G.Masaryka v Pyšelicích

4. číslo / 2016

duben 2016

Zdá se, že se počasí umoudřilo a teď už přijdou teplejší dny a snad i noci, to aby se všem chodilo ráno lépe do školy.

V březnu se museli všichni oblékat chvilku jarně, pak zase zimně a pak zase jarně, někdy skoro letně. Ale počasí nijak neovlivnilo pracovitost dětí, kulturní akce, kterých se účastnily a už vůbec ne přípravy na Velikonoce.

Snad jen jejich aktivity během velikonočních svátků ovlivňovaly aktuální povětrnostní podmínky.

Co se dělo v březnu ještě jiného? Co vám budu povídat. Jestli vás to zajímá, listujte dál! Když už nic jiného tak možná na stránkách najdete inspiraci, jak si vyzdobit svoje bydlení na příští Velikonoce.

HASIČI

Nejen dospělí, ale i školou povinné děti ví, že práce hasičů je velmi náročná a nikým nenahraditelná. Proto pro ně není příliš složité vyjádřit to kresbou. Pak už stačí vybrat ty nejlepší, napsat patřičné údaje o autorovi a obrázek se může těšit na porotu, která vybere to nejnápaditější a přitom pěkně provedené dílko. Letošní druháci zvolili zajímavou malířskou techniku.

Dorka Zajíčková

Denis Matisko

František Filipský

Barbora Slabyhouldová

Marek Matějka

Matouš Plecítý

Lukáš Láska

Natálie Barešová

Laura Řeháková

Práce druháků patří do výtvarné kategorie. Žáci páté třídy každoročně překvapují svými nápady v literární oblasti.

Červená bedýnka

Kouří se kouří,
uprostřed lesa.
Pepíček u okna
rodičům hlásá.

Maminko, tatínku,
poběžte k okýnku!
Tam v dáli vidím
červenou bedýnku.

Modře svítí, motor vrní...
Pozor! Ztrácí se v trní.
Co se to děje?
Pepíček se chvěje.

Nic synku, neboj se,
to hasiči s ohněm perou se.
Perou se s ohněm,
vysokým jak obrem.

Neboj se, neboj,
oni to zvládnou.
Vždyť mají hadice
a cisternu plnou.

Do boje s ohněm!
Na to jsou šikovní.
Zachrání zvířátka
s hadicí vodní.

Žaneta Foxová, 5.tř.

Zlý sen

Byl jednou jeden hasič
a ten hudbu rád měl.
Jednou, když měl hasit,
tak úplně zapomněl,
že si musí vzít hasicí úbor,
že tam musí dojet autem,
že rádio není vůbec třeba,
tak na to všechno zapomněl.
Pak dojel na místo,
kde domek malý vzplál,
vzpomněl si na svůj telefon,
jiné hasiče hned zavolal.
Když všechno dobře dopadlo,
hasič se probudil,
po zjištění, že jen zlý se to byl,
do spánku se opět položil.

Barbora Mašková, 5.tř.

Dopravní nehoda

Já a mamka jsme se rozhodli, že pojedeme do ZOO. Vyrazili jsme. Jeli jsme už půl hodiny a já jsem usnul. Když jsem se probudil, vytáhl jsem z batohu knihu.

Najednou jsme prudce zastavili. Byla tam dvě nabouraná auta. Volali jsme hasiče, kteří mají číslo 150 .

Hasiči přijeli ve velkém autě a začali vyprošťovat řidiče a jeho pasažéry ze zdeformovaných aut. Jeden člověk měl zlomenou ruku, ale jinak se nic horšího nestalo. Jen ta oprava aut bude něco stát.

Do ZOO jsme nakonec nejeli a vrátili jsme se domů.

Alex Megvinet, 5.tř.

ROZHOVOR S PANÍ HADICÍ

Reportér: Dobrý den paní hadice, jakpak se máte?

Hadice : Docela dobře. Copak chcete?

Reportér: Chtěl bych vám položit pár otázek, jestli dovolíte.

Hadice : Dovolím, chlapče, dovolím, pokud to ovšem nebude trvat moc dlouho.

Reportér: Nebojte se, bude jen chvílička. První otázka zní: Odkud pocházíte?

Hadice : Narodila jsem se v továrně Gumex, ale odchovali mě u hasičů v Pyšelích.

Reportér: Starají se o vás dobře?

Hadice : Ano, velmi dobře. Vždy mě pečlivě vyčistí a namotají.

Reportér: Jsou u hasičů v Pyšelích i nějaké ženy?

Hadice : Jistě. Je jich spousta, včetně mne.

Reportér: Kdy jste hasila svůj první požár?

Hadice : Myslím že to bylo 3.4. roku 2005.

Reportér: Pořádají pyšelští hasiči i nějaké akce?

Hadice : Ano, spousty. Já mám nejradši hasičský ples, protože já, nechci se vychloubat, ale já umím skvěle tančit.

Reportér: A co tančíte za tance?

Hadice : Já netančím žádný tanec. Já se vždycky báječně vlním a vlním.

Reportér: Můžete nám všem připomenout co vlastně hasiči dělají?

Hadice : Hasí požáry, pomáhají při bouračkách, řeší ekologické problémy nebo zachraňují kočky ze stromu.

Reportér: Co hasiči nemají rádi?

Hadice : No třeba když někdo telefonuje hasičům jen tak pro legraci.

Reportér: Máte u hasičů přátele?

Hadice : Ano, spousty. Například hasičské auto a také ostatní hadice a savice.

Reportér: Můžete nám říci číslo na hasiče?

Hadice : Naše číslo je 150.

Reportér: To je vše, děkuji za rozhovor a nashledanou.

Hadice : Vodě zdar!

Anna Tomková, 5. tř

Siréna houká: „Pomoc, pomoc!“

Hasiči jedou na pomoc.

Obléknou se co by dup

a jedou k požáru na to šup.

Požár je veliký jako hrom,

hasiči mají pořádný shon.

Hadice rozhodí a pustí vodu,

nehledej v tom žádnou vědu.

Když požár uhasí,

ještě to nekončí.

Hlídací ho celý den,

střídají se navzájem.

Hasiči

Kateřina Bartíková, 5. tř.

Hasiči a Pepův malér

V nedalekém Městečku na náměstí stojí malá hasičská zbrojnice. Je tam neustále rušno. Hasiči ve službě se starají o celou výbavu i o auta. Vše musí být v pořádku, protože když jim někdo zavolá o pomoc, musí to perfektně fungovat. Dnes je tam ale rušno i z jiného důvodu! Přišla k nim novinářka z dětského časopisu, aby napsala článek o jejich zajímavé a náročné práci.

V tom zazvonil telefon. Jeden z hasičů telefon zvedl a uslyšel z něj vyděšený hlas: “Halóóó, rychle přijďte, hoří nám dům!” Hasič se snažil volajícího uklidnit a získat od něj co nejvíce informací. Nakonec se dozvěděl, že volá pan Dvořák z vedlejší vesnice.

Hasič vyhlásil poplach a řekl ostatním, co se stalo. Novinářka byla nadšená, že uvidí hasiče v akci, ale velitel jí to zakázal. Řekl jí, že na ně může počkat, anebo ať přijde jindy.

Hasiči se sirénami odjeli. Když dorazili na místo, žádný oheň ani kouř neviděli. Na zvonek se nedozvonili a do domu nedostali. Pro jistotu se vydali k sousedům, aby si ověřili, že jsou na správné adrese, a zeptali se, jestli něco neviděli nebo o něčem neví. Ti potvrdili, že tady bydlí pan Dvořák se svým synem Pepou, kterému je 12 let, ale že se nic nestalo. Jeden ze sousedů jim řekl, že Pepa je určitě s kamarády někde venku a pan Dvořák asi v práci. Hasiči pochopili, že si z nich Pepa dělal srandu a že jejich výjezd byl zbytečný.

Když se vrátili na základnu, čekalo je velké překvapení. Pepa Dvořák, tatínek a novinářka, která se rozhodla na hasiče počkat. Pepa byl zaražený a vystrašeně koukal kolem sebe. Tatínek byl nazlobený a pořád dokola se omlouval. A novinářka vše zvědavě sledovala.

Pan velitel musel napsat s tatínkem záznam a vše nahlásit na policii. Hasiči mezitím Pepovi vysvětlili, že je, policii a sanitku nemůže volat jen tak a že za trest bude po škole chodit k nim na zbrojnici. Pepa jim slíbil, že už to nikdy neudělá, a doufal, že ho nepotrestá i policie.

Novinářka nakonec napsala článek o Pepovi a jeho špatném nápadu, aby malým čtenářům časopisu připomněla nebezpečí planých poplachů.

Emma Matisko, 5. tř.

Nezapomenutelné táboření

Byl jednou jeden kluk, který se jmenoval Vítek. Právě mu začaly prázdniny a přemýšlel, jak je prožije. Rozhodl se, že zavolá přátelům, jestli by s ním nechtěli jet tábořit. Jeho přátelé váhali, ale nakonec souhlasili.

Vítek měl strašnou radost a hned začal plánovat, kam vyrazí. Už věděl, že půjdou do Brdského lesa. Domluvili se proto, že se sejdou na jeho kraji.

Když se všichni sešli, začali hledat místo, kde by mohli postavit stany. Uprostřed lesa našli mýtinku.

Tam Vítek zavelel: „Postavte stany.“

Za pár minut bylo hotovo. Zapálili si oheň a začali opékat buřty. Po večeři na ně dolehla únava a pomalu se začali chystat ke spánku. Vítek uhasil oheň. Usnuli.

Najednou Vítko probudil štiplavý kouř. Rychle zburcoval přátele a všichni vyběhli ze stanu. Kolem nich hořelo. Při hašení ohně si neuvědomil, že od něho odlétají jiskry. Oheň se znovu objevoval. Hned napravo, hned nalevo. Vítek ihned zavolal hasiče.

Hasiči přijeli rychle a začali hasit. Za chvíli oheň zvládli, ale ještě celý zbytek noci drželi hlídky a kontrolovali, zda se opět nevznítí doutnající kořeny okolních stromů.

Vítek si teď bude dobře pamatovat zážitek i ponaučení z táboření:

NIKDY NEROZDĚLÁVEJTE OHEŇ V LESE !!!

Lucie Benešová, 5.tř.

Hasiči

Hasiči zasahují při požárech, ale i při povodních, ekologických nehodách a dopravních nehodách. Rozdělují se na profesionálního nebo dobrovolného hasiče. Profesionální hasič to má jako povolání a dostává za to plat, kdežto dobrovolný hasič je ten, kdo tuto práci dělá dobrovolně a nedostává plat. Do hasičské výbavy patří hasičská auta, zdravotnická výbava, hadice, čerpadla a jiné hasičské vybavení. Toto povolání je fyzicky náročné, a proto musí hasič pravidelně tvrdě trénovat. Hasič musí být i dobrý zdravotník. Velmi často se stává, že při své práci musí poskytnout první pomoc.

I u nás v Pyšelicích máme dobrovolné hasiče, mezi kterými mám kamarády. Hasičskou zbrojnicí mají na náměstí. Hasiči mají tísňovou linku 150.

Zpracoval: Adam Kulhavý

HOŘÍ!

Byl večer. Matěj a Eliška už seděli u stolu, zatímco maminka stála u sporáku a četla nějaký recept. Pak se zeptala: „Co byste si dali k večeři, vy dva?“ „Palačinky!“ ozvalo se téměř jednohlasně, i když od tříleté Elišky to znělo spíš jako „palašinky“. Maminka si povzdechla. „Na ty ale nemám suroviny.“ Eliška se na maminku podívala nechápavým pohledem a řekla: „Čo jsou to šuloviny?“ Matěj se už už nadechoval, ale maminka se ujala slova: „To jsou věci, ze kterých vaříme.“

„A,“ pravila roztomilým dětským hláskem Eliška, „kdy še vlátí táta?“

Tentokrát se konečně dostal ke slovu Matěj. „Táta se vrátí...“ Chvilí přemýšlel, a nakonec dořekl, že v prostě v noci.

„Děti, nechcete něco jiného? Například chleba se sýrem a s moc zdravým a dobrým salátem?“

„Nel!“ odpověděla dotčeně a rozhodně Eliška.

„Nu, co jiného mi zbývá. Musím vás tu nechat samotné a jít do obchodu. Nebo nechtěli byste jít se mnou?“

Znovu se ozvalo „ne“. „Takže tu budete muset být sami.“

„Jó!“ vykřikl Matěj. „Jó!“ vykřikla i Eliška.

Maminka odešla. „Eliško, není ti zima? Mně teda jo.“ A předvedl, jak se třese zimou. Eliška jenom přikývla a odběhla si nahoru hrát s panenkami.

„Já,“ vykřikl Matěj, „budu velkej chlap!“ A napadlo ho něco, co ho vůbec napadnout nemělo. Pomalu došel ke kamnům. Podíval se na poličku nad kamny a došel pro židli. Pak sundal krabičku sirek a dokráčel jako Batman ke kamnům. Vzal z proutěného košíku vedle kamen malá i větší polena a vložil je do kamen. Škrtl sirkou. Sirka se rozhořela. Matěj leknutím vyjekl a sirka mu vylítla z ruky rovnou do proutěného košíku s dřívím. „Hm. Asi se nic nestalo.“ Škrtl znovu a tentokrát už dal sirku na polena v kamnech. Kamna zavřel a šel za Eliškou.

„Já,“ řekl a v ruce držel plastového rytíře, „budu statečnej rytíř a všechny tvý panenky vochráním!“

„Hóží!“ vykřikla Eliška, která jako první ucítila kouř.

„Neboj Eli, nehoří,“ řekl Matěj.

„Ale jo hoží. Já to čítím.“

Matěj šel dolů a vyděšeně sledoval kouř linoucí se z proutěného košíku na polena.

„Eli! Poběž dolů! Hoří!“ Eliška přiběhla dolů a zvědavě sledovala oheň.

„Pojď, jdeme ven. Budeme si hrát a počkáme na mámu. To asi není nic vážného, to je malej vohníček.“ Eliška vycupitala ven. „Je tu tma.“ „A z-z-zima,“ dodal koktavě Matěj.

Maminka zrovna přicházela na zahradu a zděsila se: „Proboha, děti! Co tu děláte?!“

„Vono hoží,“ Eliška se roztomile usmála. Zřejmě si ona, ani Matěj, neuvědomovali riziko.

„Děti! Teda hlavně Matěji! Co jste to vyváděly?!?“ maminka vypadala velmi naštvaně.

„Byla nám zima,“ pokrčil rameny Matěj a Eliška to udělala po něm.

Maminka si už představovala, jak by to dopadlo, kdyby přijeli hasiči. „No to teda ne!“ a vběhla do domu. Začala vytahovat ven hořící košík, a mezitím, co strhávala záclony, zavolala hasičům na linku 150: „Dobrý den, Andrea Lovasová, hoří u nás doma, tedy už moc ne, začala jsem hořící věci vytahovat ven, ale potřebuji, abyste to zkontrolovali.“ „Bydliště,“ ozvalo se nosovým hlasem z druhého konce.

„Ulice Nijaká 150, město Zapadákov.“ „Dobrá tedy,“ ozvalo se zase, „za chvíli jsme tam.“

Pak začala nosit ven stolek, květiny, křeslo... (To křeslo jí dalo větší námahu.)

Děti to sledovaly s otevřenými ústy.

Konečně hasiči přijeli a vše zkontrolovali. „Nic už nehoří, vše v pořádku,“ ohlásil jeden hasič. Maminka si oddechla. Naštěstí už nic nehořelo, venku byla trochu ohořelá tráva, ale samozřejmě uvnitř to také nevypadalo zrovna nejlépe. Ohořelá podlaha, stůl, ba i nábytek ohořel.

Eliška přišla k jednomu hasiči, a povídá: „Vy jště ale šlandovní pán, takového jsem nikdy neviděla.“ „Eliško,“ maminka přišla k hasiči, „nech pana hasiče být, on je naopak hrdina.“ Hasič se usmál a řekl: „Myslím, že musíme jet, na shledanou.“ Maminka poděkovala. „Děti, pojďme se podívat na vzniklé škody.“

„No, děti!“ spráskla ruce maminka, „není toho sice moc, ale ani málo. Tohle je na opravu celého dolního patra. Matěji, doufám, že už to nikdy neuděláš. Ale stejně jsem ráda, že se vám nic nestalo.“

Julie Gbelcová, 5.tř.

Hasiči

Byla jedna rodina, která byla velmi, ale opravdu velmi bohatá. Bydleli v moderním rodinném domě, ve kterém měli to nejmodernější zařízení a to včetně protipožární ochrany. Proto si všichni mysleli, že se nemůže stát něco nebezpečného, proto se rodiče ani nestarali, jestli děti vědí, jak vyřešit případné nebezpečné situace.

Jednoho dne volali rodiče dětem, že se zdrželi v práci, a že si děti mají připravit večeři samy. Maminka jim navrhla, že si můžou uvařit třeba vajíčka.

Děti si sice nikdy jídlo doma nepřipravovaly, ale nejstarší dcera už párkrát ve škole vařila. Tak zapnula elektrický sporák a na pánvičce umíchala vajíčka. Jen potom co dovařila, dala na rozpálenou plotnu utěrku. A už to bylo! Utěrka chytla a od ní i papíry, na které si děti před večeří malovaly. Od pomalovaných papírů chytly i noviny a ostatní utěrky.

Naštěstí měli kouřové čidlo a systém proti požáru, který okamžitě zavolal hasiče. Během té chvíle než hasiči přijeli, zkoušely děti hasit vodou z vodovodu, ale moc se to nedařilo. Naštěstí hasiči přijeli za chvíli a oheň uhasili pomocí hasičího přístroje během krátké doby.

Nakonec všechno dobře dopadlo. Oheň zmizel pod proudy vody a dětem se nic nestalo. Maminka jim vyhubovala ale jen na oko. Byla ráda, že děti jsou v pořádku.

Simona Peřínková, 5.tř.

Svíčka

Stalo se to všechno jednoho letního suchého dne večer. V pražském bytě na Smíchově bydlel pan František Suchý, který se akorát vrátil z práce domů. Těšil se odpočinek po perném dni.

Chtěl si rosvítit nad stolem, aby viděl na svojí večeři. Jenže nešel elektrický proud, a tak si rozsvítil malou svíčku. V obývacím pokoji, kam si svíčku přenesl a položil ji na stůl vedle novin, si sedl do svého křesla a odpočíval. Bylo pozdě večer a rozhodl se, že půjde spát.

Když vcházel do ložnice, automaticky sáhl po vypínači a vida. Elektrický proud zase šel. Uložil se do postele jako obvykle. Zhasl malou lapičku na nočním stolku a brzy usnul. Dočista zapomněl na svíčku, kterou nechal zapálenou v obýváku.

Mezi tím svíčka zapálila noviny ležící příliš blízko a neštěstí bylo hotové. Když v noci pana Františka vzbudil hluk a ložnice byla plná kouře, okamžitě si na svíčku vzpomněl. To už ale zasahovali hasiči, které zavolal soused Patrik. Bylo štěstí, že Patrik pracoval dlouho do noci. Ihned, jak ucítil kouř, na nic nečekal a vytočil linku 150.

Pana Františka hasiči vytáhli ven z bytu. Cestou ještě chytil sprchu od hasičské stříkačky. František byl sice mokrá, vystrašený, se zdevastovaným bytem, ale přece jen živý. Roztřeseným hlasem potom děkoval hasičům i Patrikovi.

Z toho plyne, že nesmíme zapomínat svíčky nebo jiný oheň bez dozoru, i když je malý.

Teodor Slavík, 5.tř.

O staré hadici

Byla jednou jedna hadice a ta hadice bydlela u hasičů ve skříni. Byla stará, ale hasiči jí pořád používali. Jednou přinesl velitel hasičů do hasičské zbrojnice nové, čisté hadice a dali je vedle té staré do skříně.

Nové hadice se pořád vytahovaly, že jsou velmi pěkné a že umí lépe uhasit požár.

Stará hadice si z toho nic nedělala, i když věděla, že už dlouho hasit požáry nebude.

Jednou nedaleko lesa začalo hořet, plameny se blížily až k obydleným chatkám. Hasiči se začali oblékat do výstroje a hned běželi pro hadice. Když to ty nové hadice uslyšely, začaly se bát a zapomněly stříkat vodu.

Hasiči si okamžitě vzpomněli na starou hadici a vydali se zpátky k požáru. Požár se šířil stále dál a plameny šlehaly hodně vysoko. Za pomoci staré hadice začali hasiči prolévat les a vše hořící okolo něj. Po dvou únavných hodinách se jim konečně podařilo požár uhasit. Majitelé chatek si mohli oddychnout.

Všichni byli nakonec rádi, že se nikomu nic nestalo a hasiči odvedli dobrou práci. Velitel hasičů, který přinesl ty nové hadice si uvědomil, že i staří můžou dokázat více než ti mladší.

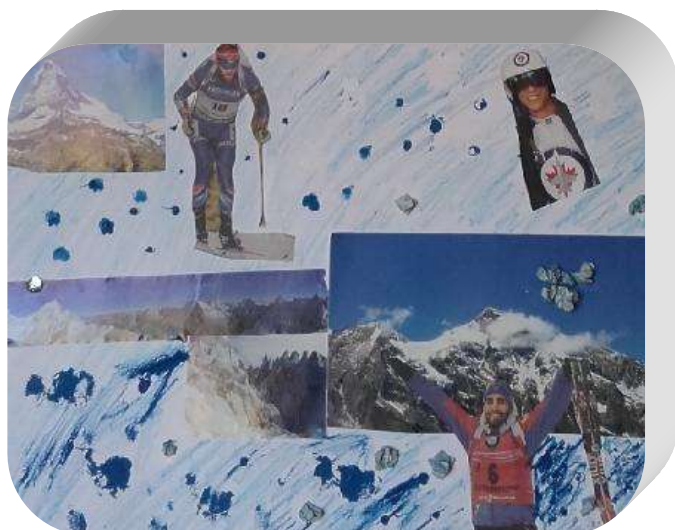
Od té doby spolu hadice dobře vycházely.

Sabina Havránková, 5.tř.

Není příliš jednoduché vymyslet nějakou povídku. O to těžší to je, pokud je jen jedno téma. Když si u čtení práce žáků páté třídy uvědomíme kolik jim je let a vycházíme z jejich skrovných zkušeností, pak klobouk dolů!

Co vymyslí děti příští rok? To se necháme, doufám, že mile, překvapit. Letošní hasičská próza i poezie stály za to.

Zimní sporty

V minulém roce si děti příliš sněhu neužily, tak si jej připomínali letos čtvrtáci alespoň ve výtvarné výchově.

Jak kohouti obarvili svět

14.března jela druhá a třetí třída do divadla Minor do Prahy. Herci pro ně zahráli hru, která se jmenuje stejně jako titulek tohoto článku.

Cesta se obešla bez vážných a dramatických okamžiků.

Všichni si v divadle odložili svršky do šatny a pak čekali na začátek divadla v herně.

Schovávali se pod bedlou,...

chodili na klouzačku,...

prolézali ulitu hlemýždě,...

běhali, křičeli a pištěli, jen si nepřečetli pravidla pro návštěvníky, kde se běh a křik nepovoloval.

Někteří druháci čekali raději vklidu v přilehlých prostorách.

a pak se všichni přemístili do suterénu na svačinu, jen Carlo byl stále v pohybu a než mohl být vyfocen podruhé, zůstalo po něm jen prázdné místo.

Po hodinovém představení se hosté navlékli do teplého oblečení, chvíli čekali na příjezd autobusu a cestou domů odpočívali, až z toho občas někdo usnul.

Představení bylo pro žáky dost náročné, přesto si na něm každý vybral něco, na co bude ještě dlouho vzpomínat. Druháci napsali, co se jim nejvíce líbilo.

Nejvíce se mi líbilo,
paní šedivá spívala, šlomi
a barvy, a semínka a noc,
hudba.

Pavél Grundza

* Nejvíce se mi líbilo,
jak kluk Ondra zachránil
světlo a jak jeho bratr
šel bráry. *

Barbora Pánová

Mě se nejvíce líbil
moc v divadle asi nejvíce
klavírista.

Denis Matisko

Příběh byl o rodině s dětmi, která žili v zemi
plné zákazů. Protože tam lidé nesměli večer a
v noci vycházet, povídali si pohádky a povídky,
které si vymysleli. Jak se na to dívala společnost a
lidé z okolí a jak reagovali členové rodiny, to
úplně druháci asi nepochopili, ale příběh se jim
líbil a taky paní Šedivá, kterou členové rodiny
přebarvili nazeleno a pak i vše na jevišti, co jim
přišlo pod ruku. Udělali to, aby svět v té zemi a té
době nebyl tak šedivý.

Matouš

Mně se líbilo nejvíce paní
Šedivá. Pak se mi líbilo jak
sam šel.

Pak se mi líbila hudba

Elektry a Paní Šedá
a malý a velký
a průmysl.

Tajemství městečka Šikmá Hora

Jan Čáp (5. tř.)

Kdysi dávno se na hranicích české a německé země nacházelo městečko Šikmá Hora. Bylo to sice malé městečko, ale i tak se tam protínaly různé obchodní cesty a projíždělo přes něj mnoho kupců s velice drahým zbožím, které vezli až do Afriky nebo Asie. Jeden kupec z Francie popsal toto město jako městečko, ve kterém se nic neděje. Z části měl i pravdu. V tomto malebném městečku se opravdu zastavil čas. Každé ráno vytahoval pekař z pece čerstvé housky, koblíhy a rohlíky, na které se vždy čekaly dlouhé fronty a lidé si nakoupili vždy plný košík. Když se potom vrátili domů, většinou každého čekala stejná práce. Musel nakrmit krávu, prasata či ovce a před obědem se šlo na mši do místního kostela. Potom si lidé dali oběd a odpoledne se pracovalo na poli. Muži nezaháleli ani večer a vždycky si s sebou vzali své pracně vydělané groše a šli to zapít do hospody U svatého Václava a tam si povídali a povídali až do půlnoci, kdy ponocný zatroubil na lesní roh a všichni šli do postele.

V tomto městečku se opravdu nikdo netrápil, až na jednoho člověka. A tím člověkem byl sám pan starosta. Jeho pradědeček uzavřel smlouvu s ďáblem a ďábel mu slíbil, že se každou půlnoc probudí všechny budovy ve městě a sejdou se u místního hřbitova, kde i se starostou budou vládnout městu. Byla odtroubena půlnoc a starosta se namáhavě ubíral s kápí přes hlavu k hřbitovu. Už na něho čekaly. U táboráku si opékaly buřty pomocí balkonů jako rukou a vládkyně všech budov radnice zvolala: „Nazdar Michale, tak jaký byl dneska den?“ „Ále, nic moc,“ řekl starosta. „Tak to mě mrzí,“ řekla radnice, „posad' se a budeme řešit dnešní den.“ Michal se tedy posadil a už litaly jedny stížnosti za druhými. „Mě dneska počůral toulavý pes, měli by se psi vodit na vodítkách,“ řekl domek pana zahradníka Plenčického. „Na mě zase nějakí kluci házeli kameny a trochu mi sloupili omítku, měli by se takoví chuligáni popravovat bez ohledu na to, jaký je jejich věk!“ křičela zase hospoda U svatého Václava. „A mně sedl na vížku vrabec a vykálel se!“ křičel kostelík panny Marie. Takhle to probíhalo celou noc až do pěti ráno. Po zakokrhání kohouta se budovy odebraly na svá místa a znehybněly.

Dny plynuly, roky plynuly a k našemu městečku dorazilo vojsko zlého pána Jana. Vojsko mělo dobré zbraně, ale obránci se bránili, shazovali na ně z hradeb kameny a ti bohatí našli ve sklepě i mušketu, se kterou po obláhatelích stříleli.

Vojsko vládce Jana však bořilo hradby města a za sebou zanechávalo mrtvá těla obránců. Najednou se to stalo! Napřed se pohnula radnice, po ní už všechny budovy města a odhodlaně šly proti armádě. Armáda se samozřejmě polekala. Proti této přesile byla bezmocná. Ještě horší bylo, když po nich hodila místní nemocnice nemocničními křesly. To už někteří vojáci zdrhli jako zajíci. Potom přišla další rána. Kostelík panny Marie bodl panovníka přímo do zadnice a ten zavelel ihned k ústupu. Někteří vojáci se však ještě mohutným budovám postavili, ale marně. Budovy je zašlápaly jako nic. To už celé vojsko utíkalo k lesu, obránci města po nich ještě stříleli ze svých mušket.

Když za horskými hřebeny zmizel i poslední voják, všichni lidé se obrátili tam, kde před chvilkou stály budovy. Nic tam nebylo. Lidé se napřed divili, potom šli za starostou a ptali se, co to všechno znamenalo. Starosta jim prozradil své tajemství, ale lidé tomu nechtěli uvěřit. Proč jim to neřekl dříve? Po několika týdnech se už nikde neobjevil žádný chuligán, všichni si vážili svých domů, nakonec si i psy uvázali na vodítka a šli s nimi takto na procházku. Tak se život v Šikmé Hoře změnil k lepšímu. Starosta už s chutí chodil na půlnoční porady.

Jednou řekl všem budovám: „Děkuji vám, drahé budovy, bez vás by Janovo vojsko naše město zničilo, ale vy jste ho zachránily.“ „Není třeba děkovat, kamaráde, jsme domy, budovy v tomto městě a jsme jeho součástí, tak proč bychom nemohly bojovat?“ řekla radnice a strčila si propečený buřt přímo do pusy (tedy do dveří). Městečko mělo svou tajnou zbraň, kterou pocítili nepřátelé, kteří se tohoto města chtěli zmocnit. Není proto divu, že toto nádherné městečko stojí dodnes.

A pokud se tam chcete vydat, tak vám doporučuji jedině ve dne. Kdybyste tam přijeli v noci, budovy by si myslely, že jste nepřátelé a vy byste museli dokazovat opak a třeba ukázat i své doklady. Když tam však přijedete, nezapomeňte se podívat do bohatě vyzdobeného kostelíku panny Marie. Zapít to všechno můžete v hospodě „U svatého Václava“ a ti nejvytrvalejší můžou vyšplhat na hřbitov, který stojí na kopci, prozkoumat pamětní desku, na které se píše o těchto prapodivných budovách ...

Honzík Čáp se jako jediný z naší školy zúčastnil soutěže v rámci kampaně na podporu četby knih Rosteme s knihou na téma **MĚSTO JAKO LITERÁRNÍ KULISA**.

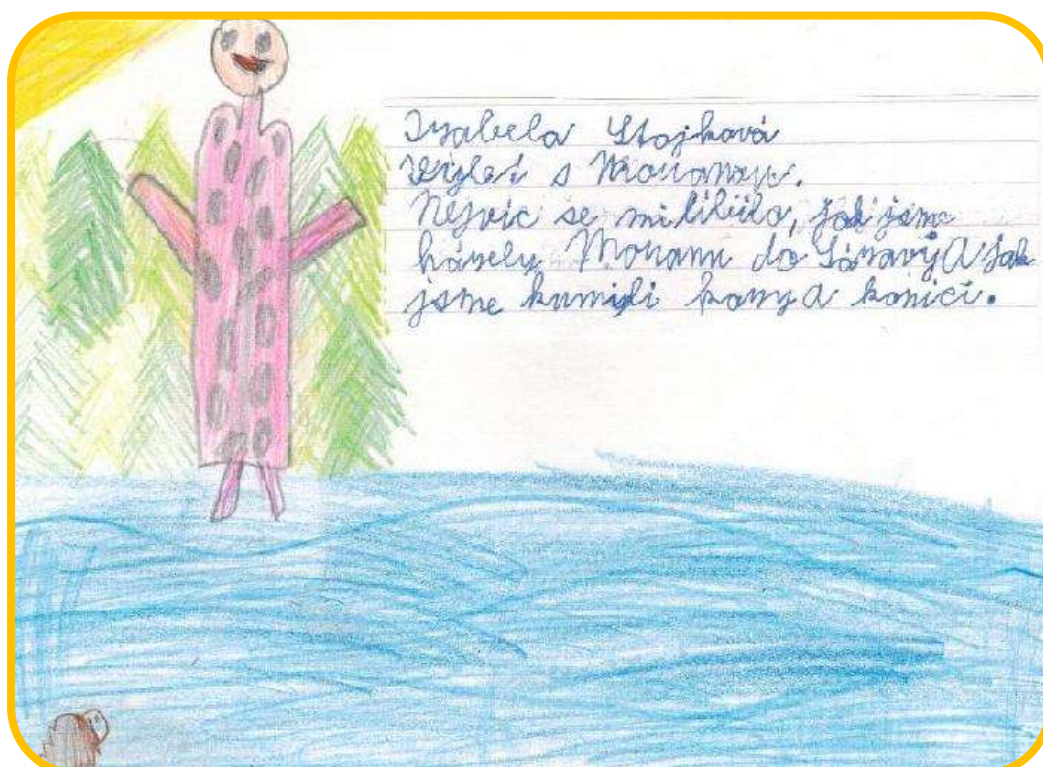
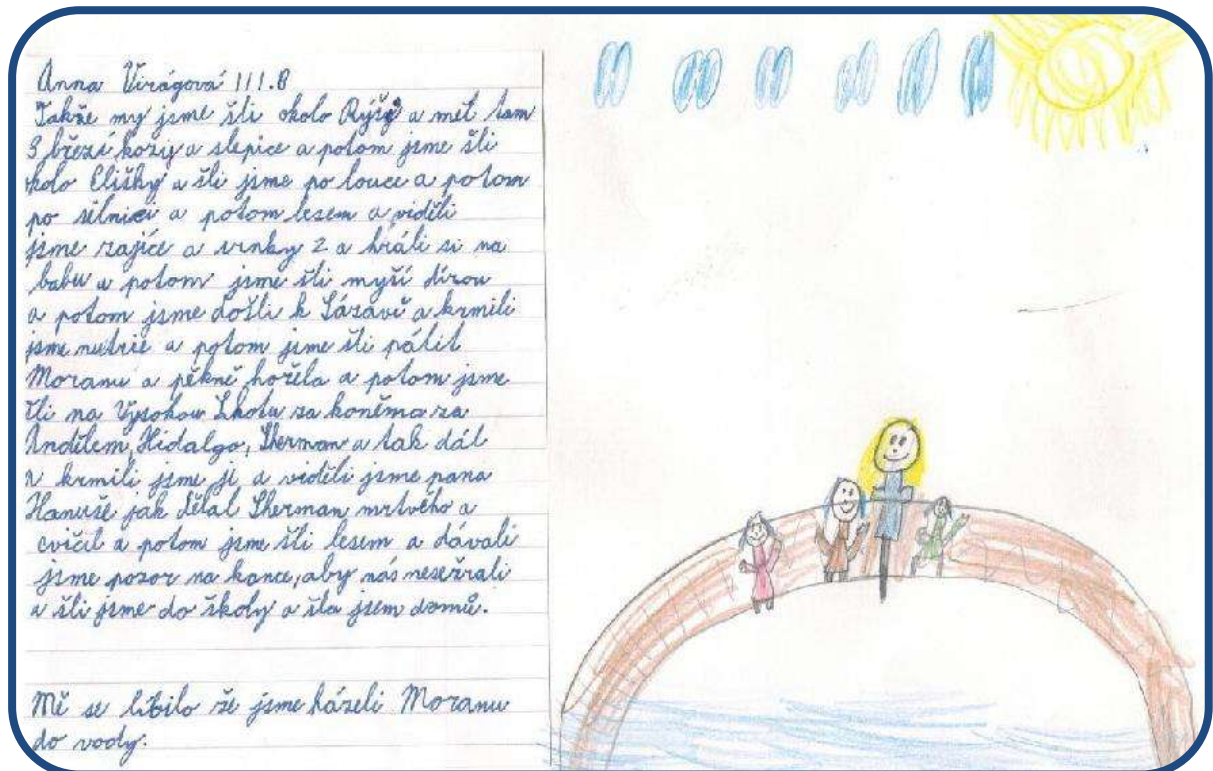
Došlé příspěvky vyhodnotí odborná porota a prvních deset autorů prací v každé kategorii se může těšit na **zajímavé ceny** a na **slavnostní vyhlášení** na mezinárodním knižním veletrhu a literárním festivalu Svět knihy Praha 2016 (12. – 15. 5. 2016). Vítězné literární práce budou dostupné na webových stránkách www.rostemesknihou.cz.

Držíme mu palce!!!

Vítání jara

je velmi příjemné. Lehké šimrání sluníčka zvěstuje brzké pučení stromů, barevnou podívanou na probouzející se záhonky a voňavé procházky přírodou.

Na jaro se těšili snad ještě více naši předkové, kteří symbolicky vyprovázely paní Zimu házením Smrtky (jinde Morany) do řeky. Některé třídy udělaly totéž a odnesly si z takové akce nezapomenutelné vzpomínky. Žáci z 3.B o tom psali a kreslili.

Rakovina Váňová III.B

U školijeme se vyfotilih pak jsme šli k Sáraně.
Byli jsme se dovedli já jsem byla u Váň. Běhoun
jme se zastavili u štěti a nahromili jsme jako
hoříjjetna byla dýchala a měla tam i slupku.
Pak jsme viděli Klimentovi a dion paní učitelky.
No a ještě jsme viděli dion Běhouny, pak jsme
viděli sraky jak si hraje. Ještě jsme se dovedli
jak spí sraky. Pak jsme byli u štěti. Byli jsme
tam i se 4. křídou. Došli jsme dvanácti byli
po grafickování. Pak jsem šla po slupku. Došli
jsme k Sáraně, tam nás fotil pan Hanu. Kdo
jsme Moranu, křídla i malou. Pak jsme
ubíhali. Viděli jsme se k panu Hanušovi.
Tam nám ukázal hont, Sheme na, Blesk,
Anděl, Křídla, Neváda. Když se mi líbil
Blesk. Když jak jsem se mu koukla do očí
pak jsem viděla, že je to ten pravý.

Bylo to moc hezké.

ANDĚL

BLESK

SHEMEN

NEVÁDO

Marie Grundková

Házení morany

Sy koniky pak jak sme krmili
kachny, nudie a potom jak sme dávali
koňům sen chleba byl to srdý chleba
a potom se mi líbilo, jak sme sam
Běheli a jak sme nesměli sakopnout.
Potom jak nás fotili a potom se mi
líbilo že Bohankovi nám dovolili se
kouknout na koxia že jsme sy koxij
mohli krmět. A potom se mi líbilo
že švováci si udělali saký malé
morany. A na sy velké morany se mi
líbilo sy vajčka co měla ta morana
na krku. a potom se mi líbil
jak se v křídě dělají mívají koně. A
potom se mi líbilo že když jsme
šli do lesa, tak jsme sam viděli sr-
ky.

MORANA

ANDĚL

KŮŇ

KACHNA

NITRIE

NITRIE

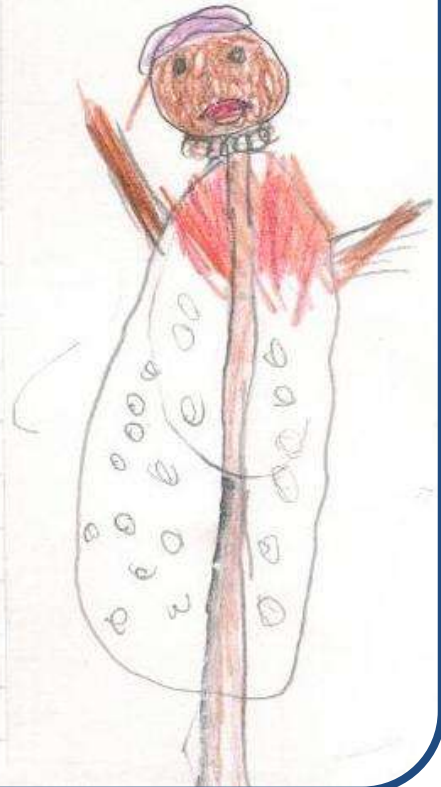
Limona Huskova
Vipavla Morana
bila na hrbu má vajicka.

Líbilo se mi kachničky
dvě březí kosi.

Další sem líbila
kaxeni Marani da Garavi.

Třetí sem líbila.
mukri jak jedli: kahlík, mrkev a
chleba.

Čtvrtá sem líbila
jak Germen delal mrtvici.

Čiňka Klimentová
Líbilo jsemi krmít mrtvici a jak si se
mama dala svácní čokoládové kvačky.
A malý mrtvici náčka, mláďě mrtvici.
A ještě se mi líbilo, jak kůň Germen
udělal mrtvici kavi. To sedkavci jsme
a šli jsme do školky sami mrtvici
nám čísla přibichy.

Družinka

V družině se stále vyrábělo a připravovalo na Velikonoce. Ale ještě než to vypuklo, tvořily děti, až se hory zelenaly.

II.oddělení ŠD podporuje dětskou tvořivost, kutily, kteří z mála vytvoří nejen pěkná, ale i funkční dílka. Mezi zdatné tvořitele patří Kryštof Šebek a Denis Matisko (2.třída) Jejich víceúčelový krabicový "trezor" se po správném naplnění opravdu nedá jednoduše otevřít.

Další nadějnou sestavou nápaditých hlaviček jsou sestry Amálka a Rozárka Sitná a Kamilka Tichá (1.třída), které společnými silami sestrojily lanovku pro malé figurky.

Jak chlapci, tak děvčata jsou ŠIKULOVÉ.

Hany H.

V jiných družinách zase probíhaly přípravy na velikonoce. Zkoušely se nové, neotřelé nápady. Tak vznikaly výrobky, které taky zdobily třídy a chodby školy.

Velikonoční skořápkový věnec dal všem pracantům pořádně zabrat.

Na výrobě ovečky se podílelo ještě více dětí než na věnci. Vyráběly se také zápichy a jiné ozdoby.

Na výzdobě školy se podílely nejen družinové děti, ale i vrámci VV zhotovili druháci ovečky a čtvrtáci zvířátka na výsev osení.

Některé z dětí odcházejí v průběhu družiny do keramiky, kde pokračují ve svých tvůrčích činnostech.

*Velikonoční
tvoření bylo sice
poznámeno nadchá-
zejícími svátky, ale tvůrci
zřejmě ovlivnila návštěva blízké
cukrárny. Jinak by určitě bylo
vidět více ozdob na sváteční
tabuli nebo jenom k vyzdo-
bení bytu, jak jsme
na to dlouho
zvyklí.*

Velikonoční dílny

ŠKOLNÍČEK

Veselá velikonoční přáníčka
vyrábějí děti,

linkami z vosku zdobí kraslice,

koncem tužky nanášejí do zajímavých tvarů,
na zelenou podložku umístí jarní květinu,

o závěsná kuřátka není nouze,

Činorodou snahou získají beránka,

níže umístěný obrázek je návodem, jak postupovat při výrobě slepičky z filcu.

Dámy se tváří spokojeně po výrobě motýlků. Íííí, nějak nám to nejde, ale ono se to poddá a kohoutek k zapíchnutí do hlíny bude na světě.

Lepit nesmím, nic nesmím, jak mám přijít k motýlkovi?

No a je to! Stačilo hodit smutná očka!

Yvetka u pana učitele vyrábí ozdobné kolíčky.
(Ale možná to není Yvetka.)

